

havde overdrevet Betydningen af Viborg—Herning Banen. Det ærede Medlem husker fejl. (Modsigelse af Scavenius) Jo, kulturelle Betragtninger gjaldt det Forhold, at det vilde være nødvendigt at skaffe en senere Modvægt i forbedrede Forbindelser med England mod den nu tilvejebragte lettere Forbindelse med Tyskland. Det vilde ogsaa have været æventyrligt, om jeg havde tillagt Viborg—Herning Banen en i den Forstand kulturel Betydning. Derimod har jeg ganske vist baade som Ordfører og ogsaa personlig udtalt den Anskuelse, at Viborg—Herning vilde blive et vigtigt Led som Godsfører for det nordøstlige Jylland til Esbjerg. Det er min Mening fremdeles, og jeg haaber, at Erfaringen skal bekræfte dens Rigtighed. Ogsaa det ærede Medlem for Odense delte den Vildfarelse, at Summerne for Langaa—Silkeborg Banen ere tagne ganske ud i det blaa. Jeg kan ikke lide, at Landstinget skal staa saadan for Skud; jeg vil her forsvare Landstinget. Det er virkelig ikke saaledes; Beløbene ere tagne ud af Generaldirektoratets Opgivelse, meddelte os gennem Ministeriet, hvad vil man saa mere?

Fleere ærede Medlemmer have talt om Muligheden af Fortsættelsen af Holstebro—Herning-Banen, altsaa til Give, med Erhvervelse af Vejle—Give-Banen, og Fortsættelse af Langaa—Silkeborg-Banen mod Sydvest, og flere ærede Medlemmer — det ærede Medlem for Vejle Amts 3die Valgkreds (T. Nielsen) har talt derom, saavel som det ærede Medlem for Vejle Amts 4de Valgkreds (N. C. Jensen) og det ærede Medlem for Skanderborg Amts 3die Valgkreds (Bøtker) — have ønsket en Udtalelse af Ordføreren om disse Spørgsmaal. Jeg skal dertil sige, at Ordføreren for Fællesudvalget til dette høje Ting har intet at sige angaaende disse Spørgsmaal, aldeles intet; det, som Fællesudvalget har ønsket udtalt, er nedlagt i Betænkningen og nedlagt i nogle bestemte Sætninger, som man har overdraget mig at sige. Men jeg er berettiget til, idet jeg har Ordet, at udtale mine egne Anskuelser og udtale de Anskuelser, som raadede i Folketingets Udvalg ved tidligere Behandling, og disse Anskuelser, som ere nedlagte i Betænkningen, ere, at saavel Herning—Give-Banen som Silkeborg-Banens Fortsættelse mod Sydvest ere vel skikkede til at anlægges som Statsbaner og i en Fremtid bør anlægges saadan. Det er min Anskuelse, og det er en Anskuelse, som ærede Medlemmer ville finde nedlagt i Betænkningen, som afgaves af dette Tings Udvalg. Der-

med er naturligvis intet afgjort, og det er Fremtidens Sag at træffe Bestemmelser derom. Men naar Spørgsmaalet her rettes til mig om min Mening, saa vil jeg — idet jeg bestemt accentuerer, at her taler jeg ikke paa Fællesudvalgets Vegne — ikke undslaa mig for at udtale baade min egen Anskuelse og ogsaa henpege til, hvad der i saa Henseende er tilkendegivet i den af Folketingets Udvalg afgivne Betænkning, hvormed ærede Medlemmer nu maa være tilfredse.

Der er flere ærede Medlemmer, i særegen Grad det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), og ogsaa det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen), der har udtalt, at Gennemførelsen af en Lov som denne kunde have skadelige Følger for den Skattereform, som der maa komme, naar denne Skattereform ikke alene skal være en Omlægning, men tillige skal være en Skattelettelse for dem, der have Krav paa Skattelettelse. Jeg nærer ikke synderlig Frygt derfor. Jeg anser ikke Skattereformen for noget saa forskrækkelig aktuelt, thi min ganske simple og oprigtige Mening er, at der bliver ikke gennemført nogen Skattereform med en Højreregering, saa længe her er et Venstreflertal. Det tror jeg ikke; hvem skulde kunne gøre det Kunststykke? Men selv om vi skulde faa den i den Fremtid, vi se i Møde med en Højreregering, tror jeg dog ikke, den vil lide nogen Skade ved en Lov som denne, men allermindst vil den rigtignok lide nogen Skade, i Fald det høje Ting vilde nærme sig noget min Yndlingsanskuelse med Hensyn til Skattereformen, thi saa ville de Ting gaa saa udmærket Haand i Haand. Thi den gaar netop ud paa, at Skat paa fast Ejendom afløses med en fast Skat paa Formue med periodiske Reguleringer, men at Indkomstskatten ikke betragtes som fast Skat men fastsættes efter Aarets Behov ved en paa Finansloven bestemt Procent. Saa kan man i Rigsdagen saa udmærket føle Befolkningen paa Pulsen, og Rigsdagen vil ikke give flere Penge ud, end den ved, at Vælgerne kunne antages at ville billige. Hvis Folketinget vil nærme sig disse Anskuelser, naar vi en Gang komme til at tale derom, vil der komme det sundeste Forhold mellem Pengenes Udgivelse og Indtægters Opkrævning. Naa, det er en Ting, der ligger noget fjernere end dette her, men jeg frygter ikke for den Fare, der skulde beredes Skattereformen ved at vedtage denne Lov.

Jeg skal slutte ved det ærede Medlem